

Ardennes, điểm hẹn.

Par Ngọc Thọ

Khi tôi nhận lời Cathy để đi Ardennes, tôi nghĩ thật đơn giản rằng tôi đi vì muốn gặp lại người bạn gái năm nào còn học chung dưới mái trường Marie-Curie, thắt chặt thêm tình bạn thân thiết của chúng tôi, cùng nhau kể lể những tâm tình trong cuộc sống và nhắc nhở kỷ niệm thời con gái.

Nhưng tôi lại cảm thấy lo vì ngoài sợi dây thân quen của tôi là hai vợ chồng Cathy từ bên Mỹ sang, tôi không biết những người bạn promo 65 ra sao, dễ chịu hay khó chịu, nếu dễ chịu thì đỡ cho tôi hơn vì tính tôi hay nghịch ngợm phá phách, còn nếu khó chịu thì mình đành sấm lớp tuồng đạo mạo nghiêm trang, điều này không dễ thực hiện nhưng nếu tình thế bắt buộc tôi cũng sẽ cố gắng vì đi chơi mà không được giỡn thì chán chết.

Hai người bạn đầu tiên tôi được quen và có lòng tốt cho tôi quá giang trong chiếc camping-car là vợ chồng anh Trí - chị Linh. Chút trục trặc phút đầu vì tôi không đến đúng giờ được bởi tôi nhầm điểm hẹn giữa Boissy-Saint-Léger và Bussy-Saint-Georges. Tánh lơ đãng của tôi khiến tôi hết sức áy náy khi để quý vị ân nhân mình chờ mất ba mươi phút, cái bắt tay làm quen của tôi với hai vị thật sượng sùng làm sao ấy. Nhưng rồi cũng xoá tan đi e ấp phút đầu khi ngồi chung xe hơn bốn tiếng đồng hồ để đi đến thị trấn Celles. Trên xe tôi với anh Trí - chị Linh bắt đầu nói chuyện râm rang và đùa ít câu để quên đi lộ trình khá dài đưa chúng tôi rời vùng ngoại ô Paris sang khu rừng Ardennes ở vương quốc Bỉ.

Chúng tôi dừng lại ăn trưa một quán ven đường trong khung cảnh thật dễ thương và chọn chiếc bàn ngoài trời. Nắng ấm, thảm cỏ xanh, những bông hoa nhỏ nở vàng rực, xuân sang hè đến, tôi hít thật sâu vào khí quản bầu không khí trong lành và chạnh lòng thương những kẻ sống tha hương, họ cũng như tôi, khi sang sống xứ lạnh quê người, thèm khát vô cùng một tia nắng ấm mang đến sức sống cho tâm hồn.

Sau đó chúng tôi đến điểm hẹn với những người bạn của promo 65. Người đầu tiên chúng tôi gặp là anh Lê Chí Thiện, người đứng ra tổ chức cuộc gặp gỡ với sự giúp sức của hai vợ chồng chị Mỹ Linh. Những bàn tay đưa ra bắt, những nụ hôn thăm đượm tình bạn bè. Tôi hết sức vui mừng khi gặp lại Cathy, tôi nhìn nó thật lâu và vui vì thấy bạn mình chưa bị ảnh hưởng nhiều bởi sức tàn phá của thời gian. Tốt thôi, chúng tôi giờ đã là những người phụ nữ trên 50, lớn mất tiêu rồi đâu còn là hai cô nhóc tí hay ăn quà vặt ngoài sân trường. Phần tôi thì đã làm bà ngoại từ lâu.

Anh Thiện hướng dẫn chúng tôi đi thăm một ngôi nhà xưa của vùng Ardenne, khá hiu quạnh bên giòng sông Lesse. Bà chủ nhà gốc người Đức rất hiếu khách. Bà chiều đãi chúng tôi nước giải khát nơi khu vườn nhà bà. Khi thấy những chiếc ghế dài được đặt trên bãi cỏ, Mỹ Linh và anh Toàn đã không ngần ngại đặt lưng lên và bắt đầu đánh giấc. Tiếp theo là chị Hélène, anh Robert và anh Richard ngủ gà, ngủ gật trên chiếc ghế bố bên cạnh. Những người còn lại tha hồ pha trò, mang chuyện tiểu lâm, đời xưa đời nay ra kể,

cười ngất nghẻo, tiếng cười râm rang giòn hơn tiếng pháo nổ ngày Tết, họ đã hoá thân thành những cô cậu học sinh của tuổi dậy thì, vô tư đùa giỡn, thoát ra khỏi những phức tạp của cuộc sống hằng ngày.

Ngoài hai người bạn Cathy - Toàn, có những người bạn sống ở Pháp mà tôi thường gặp trong những buổi họp bạn của Ái hữu cựu học sinh trường Jean-Jacques- Rousseau. Anh chị Bernard - Monique Lý văn Mạnh, anh chị Trần Kim Sơn - Ái Dung, anh chị Rosa -Richard Bodini, anh Robert Trương Tấn Trung, anh Đỗ Đức Nhuận, anh Isaac Barmat, anh chị Trần Nhân Minh Trí - Mỹ Linh, tôi còn được biết thêm tên những người bạn mới từ Mỹ sang, anh chị Fred - Cẩm Vân cùng anh chị Phan Công Chí - Khánh Linh, và anh chị Héléna Nhung - Gabriel Douçot từ Thụy Sĩ sang. Sau hết là các anh chị tổ chức cuộc họp mặt, anh chị Mỹ Linh -Thanh Tùng với anh Thiện của nước Bỉ. Đúng là cuộc họp mặt xuyên lục địa.

Tôi quan sát những người bạn mới, và cảm thấy một sự gần gũi thật dễ chịu, có lẽ vì chúng tôi đều xuất thân từ một giáo dục mà ra, mang trong dòng máu hai nguồn văn hoá Việt – Pháp nên dễ làm quen với nhau. Tôi bắt đầu hòa mình với các anh chị, tham gia chuyện trò thật vui vẻ. Khi Robert Trung thức giấc, tôi đã mời anh lên chiếc đu của em bé, biểu diễn cho mọi người xem một màn « Ò e Robert đánh đu », cảnh tượng ấy đã không thoát khỏi ống kính của các bác phó nhòm trong đoàn. Eo ôi máy chụp hình đâu mà nhiều thế, tôi có cảm giác như đây là cuộc liên hoan phim ở Cannes, báo chí ký giả đang rình rập chụp hình nam tài tử, nữ minh tinh nổi tiếng từ các quốc gia đến.

Buổi tối đó, như anh Thiện đã báo trước sẽ là một đêm không ngủ. Địa điểm tập trung ở Rue de la Chapelle Donat, nơi tôi tạm ngụ không xa. Tôi thông thả đếm bước từ bên nhà trọ sang nơi hẹn, vừa đi vừa hưởng trọn vẹn không khí đồng quê, trời mùa xuân của vùng Ardennes lúc bây giờ tối vẫn còn tràn ngập ánh nắng mặt trời. Khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ, êm ả lạ thường cho tôi nhiều xao xuyến trước vẻ đẹp của đất trời, của ngôi làng Foy Notre Dame nhỏ nhắn, nằm nép mình bên ngọn đồi xanh như một nàng thiếu nữ rụt rè, e ấp. Tôi thường thức nét đẹp ráng chiều len lỏi, soi bóng từng tầng cây nơi ven đường, những ngọn cỏ lung lay dưới ngọn gió đùa, mượt mà khoe sắc thắm.

Mấy chị trong đoàn tất bật chuẩn bị bày thức ăn. Tiệc khai vị được đưa ra, mọi người cùng nâng ly chúc mừng tình bạn học bất diệt, mừng cuộc hội ngộ. Tôi ghi nhận thêm sự hiện diện của anh chị Trần Toàn-Gabrielle từ Pháp sang.

Sau khi ăn uống và trò chuyện no say, tiếp theo là chương trình khiêu vũ, từng cặp dắt dìu nhau ra sàn nhảy, tình tứ lướt theo điệu nhạc. Anh Thiện đã bỏ công chọn nhưng bài hát thật hay, mọi người như bị cuốn hút trong khoảng không gian mờ nhạt ánh đèn, vòng tay ôm thật chặt sống lại giây phút ban đầu thuở mới quen nhau với những bài hát của thập niên 60.

Tôi ngồi thu mình nơi quày rượu, đóng vai trò người chuyên viên ánh sáng và tiếp

nước cho những người cần đến. Nhóm bạn độc thân ở ngoài sân vẫn râm rang chuyện trò. Một giờ sáng mọi người bịn rịn chia tay nhau ra về để hẹn vài tiếng nữa trở lại nơi này dùng điểm tâm.

Sáng ra, tôi lững thững trở lại nơi hẹn thì gặp chị Ái Dung, khi chúng tôi định quay bước đi về nhà trọ thì nghe tiếng ới ới phía sau, đó là anh Phan Công Chí đang gọi chúng tôi. Máu tinh nghịch nổi lên, hai chị em cầm đầu chạy không quay lại, anh Chí thấy vậy cũng chạy theo. Màn chạy marathon thật ngoạn mục, tội nghiệp ông anh cùng họ với tôi không biết đầu đuôi cũng tham gia màn rượt đuổi. Khi chúng tôi dừng lại, anh Chí thở hổn hển nói với chúng tôi, sỡ dĩ kêu chúng tôi là để chào buổi sáng nhưng vì thấy chúng tôi bỏ chạy, anh cũng chạy theo luôn. Đó là kiểu tập thể dục đón chào ngày mới của ba người trong nhóm.

Ăn sáng xong mọi người tự chọn cho mình chương trình tham quan trong ngày và hẹn gặp nhau tại nhà hàng Le Grand Virage cho buổi ăn tối trước khi chia tay rời nước Bỉ.

Điểm hẹn mới. Lại thêm một cảnh quan thật đẹp. Con đường bằng phẳng với lối rẽ dài thăm thẳm, xung quanh là núi đồi trong khung cảnh bình yên. Tại đây tôi gặp lại anh Georges Nguyễn Cao Đức đã đánh xe đường dài đi từ Paris sang.

Chúng tôi dùng khai vị nơi sân thượng nhà hàng. Tôi thú vị nhìn Cathy giản dị nhưng đài các trong chiếc áo đầm màu xám, xung quanh tôi các chị diện đẹp và sang trọng. Thật là « *Mỗi người một vẻ, mười phân vẹn mười* ». Tôi thầm nghĩ phụ nữ thời bây giờ được ưu đãi hơn phụ nữ ngày xưa nhờ khoa học tiến bộ, nên giữ lâu nét xuân của mình, trong khi thế hệ của mẹ tôi không có điều kiện, sinh con thật đông và phải hy sinh hết cả đời để chăm sóc lũ con đông.

Đêm nay là đêm chia tay, sự xúc động dấy lên trong ánh mắt mọi người. Vẫn tươi cười trò chuyện nhưng đầu đầy lắng đọng nỗi buồn. Chỉ còn ít giờ nữa là cuộc hội ngộ phải tan biến, mọi người sẽ trở về với nếp sống mỗi ngày, để lại sau lưng khu rừng Ardennes ngập tràn kỷ niệm. Khi người ca sĩ đang hát bài Chanson douce, tôi thấy chị Cẩm Vân rưng rức khóc, giọt nước mắt rơi làm ướt buồn đôi mắt đen láy của chị, khiến chị càng đẹp thu hút hơn. Lần này mọi người cùng ra sàn nhảy, thiết tha hơn đêm trước, tôi thấy chị Dung mắt hút trong vòng tay của anh Sơn, như chị đang gục đầu vào vai chồng tìm một điểm tựa, giúp chị quên đi nỗi buồn của buổi chia tay. Cathy - Toàn, Cẩm Vân - Fred, Hélène - Gabriel, Mỹ Linh - Minh Trí, Khánh Linh - Công Chí, Toàn - Gabrielle,

Monique - Bernard, Mỹ Linh - Thanh Tùng, những cặp vợ chồng lâu năm nhưng là tình nhân muôn thuở, họ vẫn thắt chặt tình nghĩa sống chung đậm đà trước dòng thời gian, đang dìu nhau trong điệu nhảy. Ngoài sân thượng, Isaac, Robert và những người khác tiếp tục hàn huyên tâm sự, Georges và anh Nhuận đi vòng vòng

săn ảnh để chuẩn bị ghi lại tường thuật của buổi họp mặt. Anh Thiện say mê điều khiển ban nhạc và hát chung với ca sĩ những bài tình ca thập niên 60.

Hai giờ sáng, tuy các bạn vẫn còn khấn khít không chịu rời nhưng đành chia tay trả lại nhà hàng cho chủ nhân. Rã rời, mệt mỏi các bạn lên xe đi về. Ngày mai còn chuyến đường dài trở về nhà. Buồn vì ngày vui qua nhanh.

Trên đường trở về Pháp, tôi được hai vị ân nhân khác, anh chị Toàn - Gabrielle cho quá giang xe, chở về đến tận nơi. Khi băng qua cánh rừng gần biên giới, tôi bùi ngùi nhớ anh chị Mỹ Linh - Minh Trí, cách đây ba ngày tôi đã đi ngang nơi này có hai anh chị, bây giờ tôi đi ngược lại để lại sau lưng bầu trời kỷ niệm của những người bạn promo 65 hội ngộ tại Ardennes, thắt chặt thêm tình bạn học thân

thích. Giờ đây mỗi người một ngã, mọi người đã chia tay để trở về với bốn phận gia đình cùng xã hội.

Lời hẹn sang năm vắng vắng đâu đây, mùa thu 2010, tại Cali, anh Toàn - Cathy cùng chị Cẩm Vân sẽ thay chị Mỹ Linh và anh Thiện tiếp đón mọi người, mong sao cho thời gian trôi thật nhanh để tất cả các bạn cùng quay lại điểm hẹn của yêu thương.

Riêng tôi, sẽ nhớ thật nhiều sự niềm nở của mọi người đã dành cho tôi và cuộc họp mặt của các bạn đã cho tôi nhiều thú vị. Xin cảm ơn tấm thịnh tình của nhóm, cảm ơn Cathy đã rủ tôi đến nơi này để chia sẻ niềm vui với các bạn.

**Ngọc Thọ , «barmaid des Ardennes »
Mùa lễ Ascencion 2009
Vương quốc Bỉ.**